

РЕШЕНИЕ

№ 29461

гр. София, 23.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 26.06.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Деница Митрова

ЧЛЕНОВЕ: Атанас Николов
Вената Кабурова

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **1676** по описа за **2026** година докладвано от съдия Атанас Николов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Агенция „Пътна инфраструктура“ /АПИ/, чрез юристконсулт Д. Д., срещу Решение № 4349 от 01.12.2025 г., постановено по АНД № 12451 по описа за 2025 г. на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение /НО/, 132-ри състав.

С решението съдът е отменил Електронен фиш /ЕФ/ № [ЕГН], издаден от АПИ, с който на „НИВЕЛ СТРОЙ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], на основание чл. 187а, ал. 2, т. 3 вр. ал. 3 вр. чл. 179, ал. 3б от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/ е наложена имуществена санкция в размер на 2500,00 лева за нарушение на чл. 102, ал. 2 от ЗДвП.

В касационната жалба се навеждат доводи за неправилност и незаконосъобразност на решението, поради нарушение на материалния закон и съществено нарушение на процесуалните правила - касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК. Сочи се, че неправилно СРС е приел, че е изтекла погасителната давност за административнонаказателно преследване. Поддържа се, че доколкото в ЗАНН не е предвиден срок, в който следва да бъде издаден и връчен електронен фиш, приложение намират разпоредбите на чл. 80 и чл. 81 от НК. Излагат се доводи, че в конкретния случай не е изтекъл предвиденият давностен срок за преследване по чл. 81, ал. 2 вр. чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК, нито абсолютната давност по чл. 81, ал. 3 от НК. Посочва се още, че погасителната давност започва да тече от момента на издаване на електронния фиш, а не от датата на

регистриране на нарушението в Електронната система за събиране на пътни такси. Искането до съда е за отмяна решението на СРС и потвърждаване на ЕФ № [ЕГН] като правилен и законосъобразен.

От ответникът е постъпил отговор на касационната жалба, в който са развити подробни съображения за нейната неоснователност. Претендира присъждане на разноските по делото.

В съдебното заседание касаторът, редовно призован, чрез юрисконсулт Г. поддържа жалбата. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Ответникът „НИВЕЛ СТРОЙ“ ЕООД, редовно призован, не изпраща процесуален представител. С молба, постъпила по делото от 18.06.2026 г., чрез процесуалния си представител адв. Й. А., изразява становище, че не възражава да се даде ход на делото, поддържа подадения отговор на касационната жалба. Искането до съда е за оставяне в сила решението на СРС. Претендира присъждане на разноските по делото съобразно представен списък, договор за правна защита и съдействие и удостоверение за регистрация по ЗДДС, в размер на 340 евро.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, XXVIII касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна.

Касационната жалба е депозирана в Софийски районен съд от надлежна страна, в законоустановения срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

СРС правилно и въз основа на събраните писмени доказателства е установил фактическата страна на спора, като е приел, че процесният ЕФ № [ЕГН] е издаден във връзка с нарушение, регистрирано на 19.04.2022 г. в 16:22 часа, чрез устройство № 20422, представляващо елемент от Електронната система за събиране на пътни такси по чл. 10, ал. 1 от Закона за пътищата. Нарушението е касаело движение на товарен автомобил И. АД 410 Т, с рег. [рег.номер на МПС], по път А-3, км 8+226, включен в обхвата на платената пътна мрежа, като според приобщеното по делото становище за съответния пътен сегмент е била дължима такса в размер на 1,43 лева.

Първоинстанционният съд е установил още, че за това нарушение срещу дружеството като ползвател на регистрираното ППС е издаден обжалваният електронен фиш, като от доказателствата по делото се установява, че същият е подписан на 28.04.2025 г., изпратен е за връчване на 23.05.2025 г. и е връчен на 04.06.2025 г.

СРС е приел, че за нарушението по процесния фиш погасителната давност е започнала да тече на 19.04.2022 г. (датата на извършване на нарушението), като до генериране на обжалвания акт с подписването му на 28.04.2025 г. е изтекъл тригодишният давностен срок за преследване на нарушението по чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК. Изложени са мотиви, че в този срок не са представени доказателства и не са изложени твърдения да са извършвани действия, годни да прекъснат или спрат давността. Поради това СРС е отменил процесния електронен фиш, без да обсъжда останалите доводи на страните, доколкото това не би променило правния изход по делото.

Обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно постановено при спазване на процесуалните правила и материалния закон.

Настоящият съдебен състав споделя крайния извод на СРС, че към датата на издаване на процесния електронен фиш е изтекла погасителната давност за административнонаказателно преследване.

В глава IX от НК „Погасяване на наказателното преследване и на наложеното наказание“ чл. 79

предвижда, че наказателното преследване се изключва, когато е изтекла предвидената в закона давност. Съобразно разпоредбата на чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК наказателното преследване се изключва по давност, когато то не е възбудено в продължение на три години за всички други наказания, извън изрично посочените в предходните точки на същата алинея. Съгласно чл. 81, ал. 2 от НК давността се прекъсва с всяко действие на надлежните органи, предприето спрямо лицето за преследване, а след завършване на действието, с което е прекъсната давността, започва да тече нова давност. Разпоредбата на чл. 81, ал. 3 от НК предвижда и абсолютна давност, с изтичането на която, независимо от спирането или прекъсването на давността, наказателното преследване се изключва.

Правилата за давността и абсолютната давност, предвидени в НК, намират приложение и в административнонаказателното производство по силата на препращащата норма на чл. 11 от ЗАНН. В обратния случай извършителят на административно нарушение би бил поставен в по-неблагоприятно положение спрямо извършителя на престъпление. В конкретния случай, с оглед естеството на наложената санкция, обикновената давност е три години, а абсолютната давност е четири години и шест месеца.

Спорът в настоящото производство не е свързан с изтичане на абсолютната давност по чл. 81, ал. 3 от НК, а с изтичане на обикновената тригодишна погасителна давност по чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК. Тази давност започва да тече от довършване на деянието, а именно от датата на извършване на административното нарушение. В случая това е 19.04.2022 г. Следователно тригодишният давностен срок е изтекъл на 19.04.2025 г.

Неоснователен е доводът на касатора, че давността следва да се счита от момента на издаване на електронния фиш, а не от датата на извършване на нарушението. Подобно разбиране не намира опора в приложимата уредба на чл. 80 и чл. 81 от НК, приложими по силата на чл. 11 от ЗАНН. Началният момент на давността е свързан с довършване на деянието, а не с последващата техническа обработка на данните в електронната система или с момента на издаване на санкционния акт.

В случая от доказателствата по делото, включително от представеното от самата Агенция „Пътна инфраструктура“ извлечение от електронната система относно историята на обработка на нарушението, е видно, че ЕФ № [ЕГН] е издаден, съответно подписан, на 28.04.2025 г. Тази дата е след изтичане на тригодишния давностен срок, считано от датата на нарушението - 19.04.2022 г.

Данните за предходна обработка в електронната система не обосновават извод за наличие на действие на надлежен орган, предприето спрямо конкретното лице за реализиране на административнонаказателна отговорност, което да е годно да прекъсне давността по смисъла на чл. 81, ал. 2 от НК. Същите касаят техническа и автоматизирана обработка на данни във връзка с установено преминаване по платената пътна мрежа, но не обективират издаден санкционен акт или друго действие по преследване спрямо адресата на отговорността преди изтичане на тригодишния давностен срок.

Не променят този извод и обстоятелствата, че електронният фиш е изпратен за връчване на 23.05.2025 г. и е връчен на 04.06.2025 г. Тези действия са извършени след изтичане на тригодишната погасителна давност и не могат да санират вече погасената възможност за реализиране на административнонаказателната отговорност. Връчването на електронния фиш има значение за началото на срока за неговото обжалване, но когато е осъществено след изтичане на давността, не може да възстанови погасеното административнонаказателно преследване.

При това положение правилен е изводът на СРС, че към датата на издаване на ЕФ № [ЕГН] административнонаказателното преследване вече е било погасено по давност. Поради това правилно първоинстанционният съд е отменил процесния електронен фиш, без да разглежда

останалите възражения, доколкото изтичането на давността е самостоятелно основание, изключващо възможността за реализиране на административнонаказателна отговорност.
По разноските:

При този изход на делото право на разноски има ответникът по касационната жалба. Същият е претендирал присъждане на разноски за касационното производство в размер на 340 евро, представляващи адвокатско възнаграждение, като са представени списък на разноските (л. 25 гръб), договор за правна защита и съдействие (л. 26) и удостоверение за регистрация по ЗДДС (л. 26 гръб). Предвид изхода на спора и доказаното извършване на разноските, АПИ следва да бъде осъдена да заплати на „НИВЕЛ СТРОЙ“ ЕООД сумата от 340 евро, представляваща разноски за адвокатско възнаграждение в касационното производство. Не се споделя възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Настоящият състав съобразява разпоредбата на чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1/2004г. за възнаграждения за адвокатската работа, като намира че претендирания не надхвърля дължимия минимуми съответства на фактическата и правна сложност на делото.

По посочените съображения, касационният съд намира, че обжалваното решение на СРС като правилно следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен Съд С. - град, XXVIII касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 4349 от 01.12.2025 г., постановено по АНД № 12451 по описа за 2025 г. на СРС, НО, 132-ри състав.

ОСЪЖДА Агенция „Пътна инфраструктура“, със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], да заплати на „НИВЕЛ СТРОЙ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], сумата от 340 евро за адвокатско възнаграждение.

Решението е окончателно.